

„Ne, ne,“ zavrtěl pan Poe rázně hlavou a opět papír schoval. „Když je to obtížné pro dospělého, bude to pro dítě ještě mnohem obtížnější.“

„Gánd!“ zvolala Sunny. Jako všechny malé děti se vyjadřovala útržkovitým jazykem, je muž bývá obvykle dost složité porozumět. Tentokrát měla zřejmě na mysli něco jako: „Ale Klaus přece čte spousty velmi těžkých knih!“

„On už vám poví, jak mu máte říkat,“ pokračoval pan Poe a nevěnoval Sunny vůbec pozornost. „Najdete ho na ředitelství Mizerovské pily, která je, jak mi bylo řečeno, jen kousek cesty od nádraží.“

„Vy tam s námi nepůjete?“ zeptala se Violet nevěřičně.

„Ne,“ zavrtěl pan Poe hlavou a opět si odkašlal do svého kapesníku. „V Mizerově totiž stává vlak jen jednou denně, takže kdybych šel s vámi, musel bych tu přespat a nemohl bych být zítra v bance. Proto vás tu jen vysadím a budu pokračovat dál do města.“

Sourozenci Baudelairovi vyhlédli se smíšenými pocity z okna. Nelíbilo se jim, že je pan Poe hodlá ponechat na neznámém místě jako nějaké krabice pizzy od donáškové služby.

„Co když se tu objeví hrabě Olaf?“ nadhodil tiše Klaus. „Přísahal, že si nás znovu najde.“

„Dal jsem panu Wiz... panu Qui... prostě vašemu novému opatrovníkovi podrobný popis hraběte Olafa,“ odvětil pan Poe, „takže i kdyby se tu nějakou záhadnou náhodou hrabě Olaf objevil, uvědomil by o tom váš opatrovník okamžitě příslušné úřady.“

„Ale hrabě Olaf vystupuje vždy v přestrojení,“ připomněla Violet. „Bývá velmi obtížné ho poznat. Vlastně stoprocentně si člověk může být jistý jedině tehdy, když vidí oko, které má vytetované na levém kotníku.“

„To tetování jsem v popisu samozřejmě nevynechal,“ zamával pan Poe netrpělivě rukou.

„Ale co jeho kumpáni?“ zeptal se Klaus. „Vždycky si s sebou přivede aspoň jednoho, aby mu pomáhal s jeho podvody.“